

POWIATOWY PROGRAM
DZIAŁAŃ
NA RZECZ OSÓB
NIEPEŁNOSPRAWNYCH
NA LATA 2007 - 2010

JAWOR, 2007 r.

Na terenie Powiatu Jaworskiego liczba ludności kształtuje się na poziomie 52 tys. osób z czego niepełnosprawni to ok. 8 500 osób. Powiat jest objęty strukturalnym bezrobociem.

Osoby niepełnosprawne najczęściej znajdują zatrudnienie w zakładach pracy chronionej. Najliczniejszą grupę wśród tych osób stanowią osoby z lekkim stopniem niepełnosprawności i z wykształceniem zawodowym.

Wśród osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w urzędzie pracy najliczniejszą grupę stanowią osoby z wykształceniem podstawowym, następnie z wykształceniem zawodowym i ze średnim. Według grup zawodowych najliczniejsze to sprzedawcy, pracownicy obsługi biurowej, kierowcy pojazdów silnikowych, sprzątaczkę oraz robotnicy.

Absolwenci niepełnosprawni stanowią szczególną grupę osób niepełnosprawnych zagrożoną bezrobociem. Problem bezrobocia wśród młodzieży niepełnosprawnej narasta z roku na rok, a jego rozwiązanie wymaga zdecydowanych działań.

Na terenie powiatu znajduje się specjalny ośrodek szkolno wychowawczy, który kształci 156 dzieci niepełnosprawnych oraz jedna klasa integracyjna. Cechą charakterystyczną dla populacji osób młodych – absolwentów szkół jest brak możliwości znalezienia zatrudnienia.

Zapewnienie odpowiednio przygotowanych miejsc pracy na rynku lokalnym, które stworzą możliwość odpowiedniego zatrudnienia osobom niepełnosprawnym, umożliwi coraz szerszej grupie osób usamodzielnienie gospodarcze i należy status społeczny oraz możliwość realizacji się poprzez rehabilitację zawodową.

Biorąc pod uwagę powyższe dane tworzenie nowych miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych na terenie powiatu jaworskiego jest jednym z ważniejszych zadań w walce z bezrobociem. Podjęcie przez osobę niepełnosprawną pracy stanowi ukoronowanie całego złożonego procesu rehabilitacji. Praca, bowiem dla osoby niepełnosprawnej ma znaczenie nie tylko ekonomiczne, ale także istotny wymiar społeczny. Poczucie przydatności, samodzielności ekonomicznej i możliwości realizacji poprzez pracę jest w przypadku tych osób szczególnie ważne. Pomoc w otrzymaniu lub odzyskaniu zatrudnienia, awansie zawodowym, ułatwi osobom niepełnosprawnym integrację społeczną.

Niezwykle ważną rolę w polityce społecznej dotyczącej problematyki osób niepełnosprawnych spełniają różnego rodzaju organizacje /stowarzyszenia, fundacje, związki/. Działają one na obszarze pomiędzy państwem a osobą niepełnosprawną, niektóre z nich od wielu lat funkcjonują w środowisku i zaspakajają, niezbędne potrzeby osób niepełnosprawnych jak i dzieci tak i dorosłych. Obserwując problemy z bliska, są w stanie elastycznie reagować na zmiany oraz odpowiednio modyfikować zakres oferowanych usług.

Rehabilitacja społeczna ma na celu umożliwienie osobom niepełnosprawnym uczestnictwo w życiu społecznym i realizowane jest przede wszystkim przez wyrobienie zaradności osobistej i pobudzanie aktywności społecznej, oraz wyrabianie umiejętności samodzielnego wypełniania ról społecznych. Rehabilitacja społeczna to także likwidacja barier, w szczególności architektonicznych, urbanistycznych, transportowych, technicznych, w komunikowaniu się i dostępu do informacji, kształtowanie właściwych postaw i zachowań sprzyjających integracji z osobami niepełnosprawnymi.

Jednym z zasadniczych celów rehabilitacji społecznej jest zapewnienie osobom niepełnosprawnym, żyjącym w niedostatku, między innymi z powodu braku własnych źródeł dochodu lub ich niewystarczającej wysokości, dochodu na poziomie umożliwiającym zaspokojenie podstawowych potrzeb oraz zabezpieczenie poczucia bezpieczeństwa socjalnego.

Koniecznym jest rozwijanie usług środowiskowych adresowanych do osób mających problemy z codzienną egzystencją w środowisku.

Ze względu na rosnącą populację osób powyżej 65 roku życia wymagających wsparcia, konieczna jest rozbudowa oferty usług środowiskowych jako alternatywnej formy usług do obecnej konieczności zamieszkania w domach pomocy społecznej w sytuacji nie radzenia sobie w codziennym życiu, poprzez tworzenie możliwości infrastruktury usług dziennych w różnego rodzaju ośrodkach wsparcia i dziennych domach pomocy. Usługi opiekuńcze świadczone są obecnie w ramach zadań własnych samorządu gminnego, co na przestrzeni ostatnich lat uzewnętrzniło duże różnice ilościowe i jakościowe. Wiele gmin w sposób istotny ogranicza liczbę usług opiekuńczych, przyjmując – z punktu widzenia interesu finansowego gminy – prostsze rozwiązanie, a mianowicie kierowanie osób mających problemy z codzienną egzystencją do domów pomocy społecznej, co jest dzisiaj równoznaczne ze zwolnieniem gminy z obowiązku partycypowania w koszcie utrzymania takiej osoby w placówce.

Niepełnosprawność jest cechą wyjątkowo demokratyczną – dotyka wszystkie grupy społeczne i wywiera wpływ na wszystkie aspekty ludzkiej egzystencji. Sprawy osób niepełnosprawnych w różnym stopniu i zakresie wchodzi w obszar zainteresowań mniej lub bardziej zinstytucjonalizowanych struktur działających w obszarze zdrowia, edukacji, zatrudnienia, pomocy społecznej, kultury, sportu i turystyki, transportu itd. Wynika stąd potrzeba uwzględnienia udziału wielu partnerów w przygotowaniu i realizacji programu.

Powodzenie programu wymaga zapewnienia niezbędnego poziomu zgody społecznej na jego realizację. Dotyczy to wszystkich uczestników programu, a więc realizatorów, odbiorców (osób niepełnosprawnych), a także społeczności lokalnej jako całości.